

POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Monika Koba

w sprawie z powództwa Z.G. i U.G.

przeciwko S.J.

o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 28 listopada 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki U.G.

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 8 lutego 2017 r., sygn. akt II Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Zdaniem skarżącej w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne w postaci konieczności odpowiedzi na pytanie, czy postanowienie o przysądzeniu tworzy prawa nieistniejące i powoduje nabycie nowego prawa, które uprzednio nie zostało skutecznie zajęte w toku postępowania egzekucyjnego ani tym bardziej prawo to nie przysługiwało dłużnikowi (poprzednikowi prawnemu) ani też nie zostało zajęte w rozumieniu art. 925 k.p.c.

W judykaturze Sądu Najwyższego utrwalił się pogląd, iż wskazanie przyczyny określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nakłada na skarżącego obowiązek przedstawienia zagadnienia o charakterze abstrakcyjnym wraz z argumentami prowadzącymi do rozbieżnych ocen prawnych, wykazania, że nie zostało ono rozstrzygnięte w dotychczasowym orzecznictwie, a wyjaśnienie go ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia tej konkretnej sprawy, ale także innych podobnych spraw, przyczyniając się do rozwoju prawa (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151).

Zagadnienie przedstawione przez skarżącą nie ma takich cech, gdyż nie uwzględnia charakteru prawnego przysądzenia własności i jego skutków w świetle art. 999 k.p.c. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że prawomocne postanowienie o przysądzeniu własności, które według art. 999 § 1 zd. 1 k.p.c. przenosi własność nieruchomości na nabywcę i jest tytułem do ujawnienia prawa nabywcy w księdze wieczystej, ma charakter kształtujący. Powoduje nabycie własności przez nabywcę i utratę własności przez dotychczasowego właściciela. Podkreśla się, że nabycie prawa własności nieruchomości w trybie postępowania egzekucyjnego jest nabyciem pierwotnym, nie występuje tu następstwo prawne i z punktu widzenia skuteczności nabycia własności obojętne jest, kto był uprzednio właścicielem i czy właściciel był ujawniony w księdze wieczystej (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 czerwca 2016 r., I CSK 770/15, nie publ., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2013 r., IV CSK 666/12, nie publ.). Nie zachodzi zatem potrzeba kolejnej wypowiedzi Sądu Najwyższego w tym zakresie.

Skarżąca formułując zagadnienie prawne nie uwzględnia również zasady związania Sądu Najwyższego w postępowaniu kasacyjnym podstawą faktyczną zaskarżonego orzeczenia (art. 398³ § 3 i 398¹³ § 2 k.p.c.). Z podstawy tej wynika, że w dacie wydania postanowienia o przysądzeniu własności istniało zarówno prawo użytkowania wieczystego jak i prawo własności budynku przy ul. N. w K., a w księdze wieczystej był jedynie wadliwie wpisany podmiot, któremu to prawo przysługiwało. Ponadto, nie zachodzi związek przyczynowy między zagadnieniem prawnym, a rozstrzygnięciem sprawy w której wniesiono skargę, skoro powództwo zostało oddalone przede wszystkim z tej przyczyny, że wniesione zostało przez podmioty nielegitymowane czynnie.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu.